

Sygn. akt II K 299/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marta Szyborska

Protokolant: Anna Domalewska, apl. radc. Piotr Sobczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa Śródmieście: Moniki Bożek, Iwony Gromadzkiej, Tomasza Mioduszeńskiego, Wojciecha Sitek,

przy udziale oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego: M. Ł. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22 listopada 2012 roku, 29 stycznia 2013 roku, 22 maja 2013 roku, 13 sierpnia 2013 roku, 18 listopada 2013 roku, 28 stycznia 2014 roku, 01 kwietnia 2014 roku, 03 czerwca 2014 roku, 06 października 2014 roku, 05 grudnia 2014 roku, 25 czerwca 2015 roku i 25 sierpnia 2015 roku

sprawy P. S. (1)

syna S. i T. z domu K.,

urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od 14 lipca 2009 do dnia 31 sierpnia 2010 r. nie dopełnił obowiązków konsularnych wynikających z ustawy o funkcjach konsulów z dnia 13 lutego 1984 roku (Dz. U. z 2002 r. Nr 215 poz. 1823) i zarządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 4.11.1985 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przed konsulem (M.P. z 1985 r., nr 35, poz. 233) poprzez:

1/ niepoinformowanie pokrzywdzonego o wszczęciu postępowania oraz przewidywanym terminie jego zakończenia, niezawiadomienie pokrzywdzonego o konieczności przedłużenia terminu postępowania i niewyznaczenie równocześnie nowego terminu, 2/ nieudzielenie pokrzywdzonemu pomocy przed organami norweskimi, 3/ nieinformowanie pokrzywdzonego o stanie sprawy, o instytucji Ombudu i Trybunału Antydyskryminacyjnego, przed którym toczyło się postępowanie, i o przepisach dotyczących postępowania, 4/ nieudzielenie pomocy, w tym finansowej, pokrzywdzonemu, który został okradziony i wyrzucony z mieszkania, 5/ nieinterweniowanie w sytuacji, gdy pokrzywdzony był traktowany przez władze państwa przyjmującego gorzej niż obywatele państw trzecich, 6/ nieudzielenie pomocy pokrzywdzonemu w załatwieniu sprawy przed norweskimi organami ścigania i Ombudem, w sytuacji gdy organy te traktowały pokrzywdzonego jako obywatela polskiego w sposób tendencyjny i nieprzychylny, a odmowa załatwienia sprawy nie miała uzasadnienia według prawa państwa przyjmującego, które to postępowanie oskarżonego spowodowało u pokrzywdzonego szkodę niemajątkową w postaci rozstroju zdrowia,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **P. S. (1)** uniewinnia od popełniania zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 640 kpk w zw. z art. 621 § 1 kpk w zw. z art. 632 pkt 1 kpk kosztami procesu obciąża oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego M. Ł. (1) w zakresie zryczałtowanych wydatków, uznając je za uiszczone w całości.

Sygn. akt II K 299/11

UZASADNIENIE

P. S. (1) został oskarżony o to, że w okresie od 14 lipca 2009 do dnia 31 sierpnia 2010 r. nie dopełnił obowiązków konsularnych wynikających z ustawy o funkcjach konsułów z dnia 13 lutego 1984 roku (Dz. U. z 2002 r. Nr 215 poz. 1823) i zarządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 4.11.1985 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przed konsulem (M.P. z 1985 r., nr 35, poz. 233) poprzez:

1/ niepoinformowanie pokrzywdzonego o wszczęciu postępowania oraz przewidywanym terminie jego zakończenia, niezawiadomienie pokrzywdzonego o konieczności przedłużenia terminu postępowania i niewyznaczenie równocześnie nowego terminu, 2/ nieudzielenie pokrzywdzonemu pomocy przed organami norweskimi, 3/ nieinformowanie pokrzywdzonego o stanie sprawy, o instytucji Ombudu i Trybunału Antydyskryminacyjnego, przed którym toczyło się postępowanie, i o przepisach dotyczących postępowania, 4/ nieudzielenie pomocy, w tym finansowej, pokrzywdzonemu, który został okradziony i wyrzucony z mieszkania, 5/ nieinterweniowanie w sytuacji, gdy pokrzywdzony był traktowany przez władze państwa przyjmującego gorzej niż obywatele państw trzecich, 6/ nieudzielenie pomocy pokrzywdzonemu w załatwieniu sprawy przed norweskimi organami ścigania i Ombudem, w sytuacji gdy organy te traktowały pokrzywdzonego jako obywatela polskiego w sposób tendencyjny i nieprzychylny, a odmowa załatwienia sprawy nie miała uzasadnienia według prawa państwa przyjmującego, które to postępowanie oskarżonego spowodowało u pokrzywdzonego szkodę niemajątkową w postaci rozstroju zdrowia,

to jest o czyn z art. 231 § 1 kk.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

P. S. (1) rozpoczął pracę na placówce dyplomatycznej w O. jako konsul w 2007 roku. Bezpośrednim przełożonym P. S. (1) był M. P. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 297, 298
- zeznania M. P. k. 752, ujawnione na k. 1063
- pismo z MSZ k. 614, ujawnione na k. 1109

W marcu 2008 roku M. Ł. (1) wyjechał do pracy, do Norwegii. Podjął on pracę w firmie (...) jako operator koparki. Na początku 2009 roku M. Ł. (1) poinformował drogą e-mailową Ambasadę Polską w O.o. nieprawidłowościach z tytułu zatrudnienia przez (...) AS. Odpowiedź na tego e-maila M. Ł. (1) otrzymał 25 czerwca 2009 roku. P. S. (1) wyjaśnił w tymże e-mailu o braku kompetencji ambasady do reprezentowania obywateli polskich w działaniach prawnych przed władzami norweskimi i wskazał w nim organy, do których M. Ł. (1) mógł się zgłosić. Ponadto, w e-mailu tym P. S. (1) podał również adresy kancelarii prawnych współpracujących z ambasadą.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 263-265
- zeznania M. Ł. k. 112 akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawnione na k. 401, k. 398-399, 403
- zeznania M. P. k. 753, ujawnione na k. 1063

- korespondencja e-mailowa k. 194-195, ujawniona na k. 1109

Dnia 14 lipca 2009 roku M. Ł. (1) został zawiadomiony poprzez smsa, iż jego rzeczy z mieszkania zostały przeniesione w inne miejsce. Tego dnia udał się on wraz z kolegą M. G. (1) na posterunek Policji w B. celem złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Tego dnia M. Ł. (1) poprzez swego tłumacza uzyskał informację z Policji, gdzie zostały przeniesione jego rzeczy. Tego dnia nie kontaktował się z konsulem.

Dowód:

- zeznania M. Ł. k. 399, 402

- korespondencja e-mailowa k. 4 akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawniona na k. 1109

Po powrocie z posterunku Policji, w dniu 15 lipca 2009 roku, M. Ł. (1) napisał do konsulatu e-maila, w którym opisał zaistniałą na posterunku sytuację. Następnie, tego dnia M. Ł. (1) rozmawiał telefonicznie z P. S. (1), który polecił mu ponownie udać się na Policję. M. Ł. (1) udał się ponownie na posterunek Policji. M. Ł. (1) rozmawiał telefonicznie z P. S. (1) podczas jego pobytu na posterunku Policji w B.. P. S. (1) informował go o możliwości żądania tłumacza języka polskiego. M. Ł. (1) próbował kontaktować się z konsulem około godziny 16.00, lecz nie mógł się połączyć. Następnie wieczorem po raz kolejny napisał on e-maila do konsulatu, ponownie opisując zdarzenie na posterunku Policji i prosząc o pomoc. W odpowiedzi na e-maila, dnia 16 lipca 2009 roku M. Ł. (1) otrzymał od P. S. (1) e-maila, w którym ten wskazał mu procedurę wniesienia skargi na funkcjonariuszy Policji oraz podał mu adres Komendanta Wojewódzkiego Policji w B.. Ponadto, P. S. (1) wskazał w tymże e-mailu adres do Rzecznika ds. Równouprawnienia i Dyskryminacji w Norwegii.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 262-263, 265

- zeznania M. Ł. k. 112-112v akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawnione na k. 401, k. 399-400, 402

- zeznania B. S. k. 560-561

- zeznania M. G. k. 734-737

- zeznania M. P. k. 754, 756, ujawnione na k. 1063

- korespondencja e-mailowa k. 5, 7 akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawniona na k. 1109

Dnia 16 lipca 2009 roku M. Ł. (1) po raz kolejny udał się na posterunek Policji w B., a następnie napisał kolejnego e-maila do konsulatu, opisując zaistniałą na posterunku Policji sytuację oraz prosząc o pomoc. Tego dnia, M. Ł. (1) napisał skargę na postępowanie Policji w B.. Gdy M. Ł. (1) zaniósł skargę na policję, to ta odmawiała jej przyjęcia. Wtedy M. Ł. (1) skontaktował się z P. S. (1), który rozmawiał z funkcjonariuszem Policji i na skutek tejże rozmowy, skarga M. Ł. (1) została przyjęta. P. S. (1), drogą e-mailową, przekazał M. Ł. (1) kopie odpowiedzi policji norweskiej na noty konsularne.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 262-263, 265, 299-302

- zeznania M. Ł. k. 112v akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawnione na k. 401, k. 400

- zeznania B. S. k. 560

- zeznania M. G. k. 734-737

- zeznania M. P. k. 753, 756, ujawnione na k. 1063
- korespondencja e-mailowa k. 5, 7, 71 akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawniona na k. 1109
- skarga k. 12-14 akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawniona na k. 1109

P. S. (1) poinformował M. Ł. (1) o możliwości skontaktowania się z inspekcją pracy w związku z jego problemami w pracy. M. Ł. (1) podjął takie starania, lecz te okazały się bezskuteczne.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 262, 264
- zeznania M. Ł. k. 402
- zeznania M. P. k. 753, 756, ujawnione na k. 1063

M. Ł. (1) nie otrzymał pomocy finansowej, albowiem nie zgłaszał on potrzeby pilnego powrotu do Polski.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 302
- zeznania M. Ł. k. 402
- zeznania M. P. k. 756, ujawnione na k. 1063

Z końcem lipca 2009 roku M. Ł. (1) wrócił do Polski.

Dowód:

- zeznania M. Ł. k. 400
- zeznania B. S. k. 560
- zeznania M. G. k. 735

Na początku września 2009 roku M. Ł. (1) poinformował Norweski Urząd ds. Dyskryminacji o swej sytuacji z pracodawcą. M. Ł. (1) kontaktował się w tej sprawie także z P. S. (1), który informował go o długim czasie rozpatrywania sprawy przez urząd norweski.

Dowód:

- zeznania M. Ł. k. 112v akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawnione na k. 401

Dnia 10 września 2009 roku P. S. (1) zwrócił się do policji w B. z monitem o udzielenie informacji w sprawie skargi M. Ł. (1). P. S. (1) przesłał M. Ł. (1) drogą e-mailową kopie pisma, które wystosował do Policji w B., zaś 25 września 2009 roku przesłał mu kopie pisma – odpowiedź policji norweskiej w sprawie M. Ł. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 263, 265
- zeznania M. P. k. 756, ujawnione na k. 1063
- korespondencja e-mailowa k. 238, 639, ujawniona na k. 1109

- tłumaczenie pisma k. 908, 915, ujawniona na k. 1109

W korespondencji e-mailowej z dnia 30 października 2009 roku P. S. (1) przesłał do M. Ł. (1) postanowienie rzecznika w sprawie dyskryminacji przeciwko związkom zawodowym. P. S. (1) wskazał także jakie były warunki formalne owego pisma.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 263, 265, 299

- zeznania M. P. k. 756, ujawnione na k. 1063

- korespondencja e-mailowa k. 644, ujawniona na k. 1109

Dnia 24 listopada 2009 roku M. Ł. (1) zwrócił się do konsula o wystosowanie noty dyplomatycznej do Dyrekcji Policji w O. w związku z brakiem odpowiedzi na jego odwołanie.

Dowód:

- korespondencja e-mailowa k. 642, ujawniona na k. 1109

W e-mailu z dnia 19 stycznia 2010 roku, P. S. (1) poinformował M. Ł. (1) o podjętych przez Wydział Konsularny Ambasady RP w O. działaniach. P. S. (1) informował także M. Ł. (1) o etapie, na jakim była jego rozpatrywana sprawa.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 265, 299

- korespondencja e-mailowa k. 240, ujawniona na k. 1109

W dniu 28 stycznia 2010 roku, P. S. (1) poinformował M. Ł. (1) o kolejnych podejmowanych w jego sprawie działaniach, zaś w dniu 29 stycznia 2010 roku przesłał do M. Ł. (1) pismo wystosowane do Komendy Głównej Policji z uwagi na brak odpowiedzi na odwołanie M. Ł. (1). W dniu 10 lutego 2010 roku P. S. (1) poinformował M. Ł. (1) o piśmie przesłanym do ambasady z Komendy Głównej Policji.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 263, 265, 299

- korespondencja e-mailowa k. 624, 627-28, 632

- tłumaczenie pisma k. 909, ujawniona na k. 1109

M. Ł. (1) wystąpił do P. S. (1) o podjęcie interwencji w związku z bezczynnością Ombudu oraz w sprawie dyskryminacji przez Policję norweską. W e-mailu z dnia 22 marca 2010 roku P. S. (1) przekazał M. Ł. (1) adres internetowy biura ds. specjalnych policji norweskiej.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 265

- korespondencja e-mailowa k. 640, 641, ujawniona na k. 1109

Pismem z dnia 14 maja 2010 roku M. Ł. (1) otrzymał także odpowiedź od przełożonego P. S. (1) – M. P., w których to pismach ten ustosunkował się do skargi M. Ł. (1) na działania wydziału konsularnego Ambasady RP w O..

Dowód:

- zeznania M. Ł. k. 112v akt 1 Ds. 1334/10/UM, ujawnione na k. 401
- zeznania B. S. k. 560
- zeznania M. P. k. 752, 754-755, ujawnione na k. 1063
- pismo k. 646-648, 653-654, ujawniona na k. 1109

W korespondencji e-mailowej z dnia 18 czerwca 2010 roku, P. S. (1) odpowiedział na korespondencję M. Ł. (1) co do ustalenia adresu norweskiego urzędu do spraw bezczynności i opieszałości urzędów norweskich oraz poinformował go odnośnie interwencji podjętej w związku z zajściem na Policji.

Dowód:

- korespondencja e-mailowa k. 241, ujawniona na k. 1109

W dalszej korespondencji, z dnia 28 czerwca 2010 roku, P. S. (1) informował M. Ł. (1) o informacjach otrzymanych z Komendy Głównej Policji w Norwegii w sprawie M. Ł. (1).

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 263, 265
- korespondencja e-mailowa k. 659, ujawniona na k. 1109

Dnia 17 lipca 2010 roku M. Ł. (1) wniósł o złożenie do Prokuratora Generalnego Norwegii zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. W odpowiedzi, w dniu 26 lipca 2010 roku P. S. (1) poinformował M. Ł. (1) o procedurze złożenia zawiadomienia o przestępstwie oraz wskazał mu adresy kancelarii prawnych współpracujących z Ambasadą RP w O., świadczących usługi prawne obywatelom polskim, jak też wskazał instytucje świadczące bezprawną pomoc prawną w Norwegii.

Dowód:

- zeznania M. Ł. k. 112v akt 1 Ds., ujawnione na k. 401
- korespondencja e-mailowa k. 242-243, ujawniona na k. 1109
- pismo k. 671, ujawniona na k. 1109

Dnia 27 lipca 2010 roku M. Ł. (1) złożył do Ambasadora RP w O. skargę.

Dowód:

- skarga k. 247-249, ujawniona na k. 1109

Dnia 09 sierpnia 2010 roku P. S. (1) przesłał do M. Ł. (1) odpowiedź Komendy Głównej Policji Norweskiej na skargę przeciwko policji w B. z dnia 02 sierpnia 2010 roku. M. Ł. (1) na powyższe złożył w dniu 12 sierpnia 2010 roku odwołanie.

Dowód:

- wyjaśnienia P. S. k. 263, 265

- pismo k. 687-689, ujawniona na k. 1109
- tłumaczenie pisma k. 910-911, ujawniona na k. 1110
- tłumaczenie odwołania k. 912-914, ujawniona na k. 1110
- korespondencja e-mailowa k. 694-696, ujawniona na k. 1109

P. S. (1) nie był karany sędownie.

Dowód:

- karta karna k. 430, 727, 923 ujawniona na k. 1109

P. S. (1), składając wyjaśnienia przed Sądem, nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. P. S. (1) wskazał w jakim okresie czasu był konsulem przy Ambasadzie RP w O.. W tym fragmencie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż były one spójne z zeznaniami M. P. (1) i z treścią przedłożonego pisma z MSZ. P. S. (1) przyznał, iż M. Ł. (1) otrzymał od niego pomoc konsularną, wskazując jaka to była pomoc, jakie P. S. (1) podjął działania. W tym fragmencie Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne. Były one spójne z zeznaniami M. P. (1), jak i z przedłożonymi w sprawie pismami i korespondencją e-mailową pomiędzy nim a pokrzywdzonym. Oskarżony wskazywał w niej jakie podejmował działania w sprawie M. Ł. (1). Pomoc konsula wynikała także z zeznań samego pokrzywdzonego, który częściowo przyznawał, że P. S. (1) wskazywał mu instytucje, adresy kancelarii prawnych, do których mógł się zgłosić i pomógł mu na komisariacie Policji w B., gdy składał skargę. Potwierdził to także w swych zeznaniach M. G. (1). Konfrontując owe wyjaśnienia z zeznaniami M. Ł. (1), Sąd zauważył ich rozbieżność, gdyż M. Ł. (1) wskazywał, że pomoc konsula nie była mu udzielona, co mieli potwierdzić w swych zeznaniach M. G. (1) i B. S., a które to zeznania w tym fragmencie Sąd uznał za niewiarygodne, o czym poniżej. Ponadto, Sąd zwrócił uwagę na zeznania B. S., który co prawda twierdził, iż P. S. (1) nie udzielił pomocy pokrzywdzonemu, lecz jednocześnie twierdził, że nie miał wiedzy w tym przedmiocie. W tym fragmencie Sąd uznał jego zeznania za niewiarygodne, o czym poniżej. P. S. (1) opisał w swych wyjaśnieniach zdarzenie w związku z interwencją M. Ł. (1) na posterunku Policji w B.. W tym fragmencie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, albowiem były one spójne z zeznaniami M. G. (1), który potwierdził kontakt telefoniczny oskarżonego z Policją. Wyjaśnienia te były także spójne z zeznaniami M. Ł. (1) oraz z przedłożoną w sprawie korespondencją e-mailową pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym. P. S. (1) wskazał także w jaki sposób M. Ł. (1) kontaktował się z konsulem. W tej części Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż były one spójne z zeznaniami M. Ł. (1), jak i z zeznaniami M. P. (1), M. G. (1) i B. S.. Ponadto, były one zgodne z przedłożoną korespondencją e-mailową. P. S. (1) wyjaśnił także jakie podjął działania w związku ze zgłoszeniem przez M. Ł. (1) naruszenia jego praw pracowniczych i dokonanej eksmisji z mieszkania. W tej części wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były one zgodne z przedłożoną korespondencją e-mailową pomiędzy nim a pokrzywdzonym, w której to oskarżony wskazywał na podjęte w sprawie M. Ł. (1) działania. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w jaki sposób istniała możliwość skontaktowania się z konsulem w godzinach jego pracy, jak i poza godzinami pracy. W tym fragmencie jego wyjaśnienia korespondowały z zeznaniami M. P. (1).

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, iż w miarę możliwości informował on pokrzywdzonego o podjętych w jego sprawach działaniach, albowiem były one zgodne z przedłożoną w sprawie korespondencją e-mailową. Wyjaśnienia te były spójne także z zeznaniami M. P. (1). Odmiennej wersję w tym przedmiocie przedstawił M. Ł. (1), lecz w tym fragmencie Sąd odmówił wiary jego zeznaniom, o czym poniżej. Sąd też zwrócił uwagę, iż zarówno M. G. (1), jak i B. S., oprócz ogólnych twierdzeń, utrzymujących, że oskarżony nie udzielił pomocy pokrzywdzonemu, wskazali, że nie mieli wiedzy odnośnie podjętych przez oskarżonego działaniach.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, iż w sprawie M. Ł. (1) były wysyłane noty konsularne, co było zgodne z treścią korespondencji e-mailowej, przesyłanej przez oskarżonego do pokrzywdzonego, jak i z treścią

przedłożonych pism. Wyjaśnienia te były zgodne także z zeznaniami M. P. (1). Odmienne twierdzenia pokrzywdzonego należało uznać za niewiarygodne, o czym poniżej.

Oskarżony wyjaśnił, iż pokrzywdzonemu nie była udzielana pomoc finansowa, gdyż o taką pomoc się nie zwracał. W tej części Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, albowiem były one spójne z częściowo wiarygodnymi w tym fragmencie zeznaniami M. Ł. (1), jak i z zeznaniami M. P. (1).

Bez znaczenia dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego były nieścisłości pomiędzy treścią jego wyjaśnień a przedstawioną treścią e-maila i treścią zeznań M. Ł. (1) w zakresie wskazania dat poszczególnych działań. Nieścisłości te dotyczyły ustalenie daty rozmowy telefonicznej oskarżonego z funkcjonariuszem Policji w B. w związku ze złożeniem skargi na działanie Policji przez M. Ł. (1). Z uwagi na upływ czasu pomiędzy zdarzeniem a składaniem wyjaśnień, powstały nieścisłości, które można było rozstrzygnąć opierając się na treści złożonej skargi i treści korespondencji e-mailowej. Wskazać też należało, iż nieścisłości te dotyczyły okresu jednego dnia.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem jej przedmiotem nie była kwestia naruszenia praw pracowniczych przez pracodawcę norweskiego. Pozostałe wyjaśnienia oskarżonego nie stanowiły podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie, gdyż dotyczyły one opisywanej procedury składania pism i zawiadomień, dotyczyły przepisów aktów, na których oskarżony opierał swe działania i w tym zakresie nie stanowiły one podstawy do ustaleń faktycznych w sprawie ze względu na swój ogólny charakter.

M. Ł. (1), składając zeznania, opisał w jakich okolicznościach wyjechał do Norwegii, do pracy w firmie (...). M. Ł. (1) wskazał także kiedy wrócił do Polski. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom M. Ł. (1), albowiem nie przedstawiono dowodu, który by w sposób skuteczny podważał opisaną wersję. Zeznania M. Ł. (1), w których wskazał w jakim okresie czasu przebywał w Norwegii były spójne z zeznaniami M. G. (1) i B. S.. Zeznania te stanowiły tło przedmiotu niniejszej sprawy. M. Ł. (1) w swych zeznaniach opisał zdarzenia w jakim znalazł się podczas interwencji na Policji w B. w dniach 14 lipca 2009 roku i 15 lipca 2009 roku. Ponadto, M. Ł. (1) zeznał, iż P. S. (1) wskazywał mu jakie miał on podjąć czynności, a zeznania te były zgodne z treścią przedłożonej korespondencji e-mailowej. Sąd zwrócił uwagę, iż sam M. Ł. (1) zeznał, że podczas interwencji w dniu 14 lipca 2009 roku nie kontaktował się z P. S. (1), zaś podczas interwencji w dniu 15 lipca 2009 roku kontaktował się z nim telefonicznie, a następnie w dniu 16 lipca 2009 roku, po kontakcie telefonicznym z oskarżonym otrzymał od niego pomoc – po rozmowie telefonicznej P. S. (1) z funkcjonariuszem Policji, skarga M. Ł. (1) została przyjęta. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. Ł. (1), gdyż były one spójne z wyjaśnieniami samego oskarżonego, jak i z zeznaniami M. G. (1), który potwierdził fakt, iż M. Ł. (1) kontaktował się z P. S. (1) będąc na posterunku Policji w B.. Zeznania te były zgodne z przedłożonymi w sprawie pismami – skargą na działania Policji i korespondencją e-mailową pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym. O rozbieżnościach w tym zakresie odnośnie dat, wskazywanych przez oskarżonego, M. Ł. (1) i M. G. (1), patrz powyżej, przy omawianiu wyjaśnień oskarżonego. Konfrontując treść zeznań M. G. (1) i zeznań M. Ł. (1), Sąd zauważył nieścisłości w zakresie w jakim M. G. (1) wskazywał na okoliczności, w których ten był razem z pokrzywdzonym na posterunku Policji w B.. M. G. (1) zeznał, że był razem z M. Ł. (1) na posterunku Policji w B. gdy ten był tam za pierwszym razem i wtedy miała mieć miejsce rozmowa konsula z funkcjonariuszem Policji. M. G. (1) podał, że był jeszcze raz z M. Ł. (1) na komisariacie. Z zeznań zaś M. Ł. (1) wynikało, iż miała miejsce rozmowa konsula z policjantami podczas drugiej wizyty M. Ł. (1) na komisariacie, gdy ten składał skargę. W ocenie Sądu, zauważone nieścisłości nie miały wpływu na ocenę wiarygodności zeznań wskazanych świadków, albowiem z uwagi na upływ czasu mogło dojść do pomylenia dat, zaś zgodnie z dowodami ci opisał zdarzenie.

Sąd zwrócił uwagę, iż w swych zeznaniach M. Ł. (1) wskazywał, iż utrzymywał kontakt e-mailowy z P. S. (1). W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. Ł. (1), albowiem były one zgodne z przedłożonymi wydrukami e-mailowymi. Były one spójne także z wyjaśnieniami oskarżonego, z zeznaniami M. P. (1), M. G. (1) i B. S..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. Ł. (1), w których wskazał, iż od oskarżonego oczekiwał pomocy w działaniach przed organami norweskimi. Jego zeznania w tej części korespondowały z zeznaniami B. S.. Sąd także dał wiarę

zeczaniom M. Ł. (1), w których podał do jakich zwracał się urzędów norweskich. W tym fragmencie zeznania te korespondowały z zeznaniami B. S. i z treścią korespondencji e-mailowej pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym.

Sąd zwrócił uwagę, iż w swych zeznaniach M. Ł. (1) wskazał, iż oczekiwał od P. S. (1) pomocy finansowej, a w dalszej części zeznał, iż o pomoc taką się nie zwracał i nie pamiętał czy informował o swej sytuacji finansowej P. S. (1). Wersję, iż M. Ł. (1) nie zwracał się o pomoc finansową do konsulatu potwierdził w swych wyjaśnieniach sam oskarżony i w zeznaniach M. P. (1). Wobec rozbieżności w wersji opisywanej przez pokrzywdzonego, mając na względzie spójne wyjaśnienia oskarżonego z zeznaniami M. P. (1), to Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego, że nie zwracał się o pomoc finansową do konsulatu, a odmówił wiary wersji odmiennej. Sąd zwrócił także uwagę, iż M. Ł. (1) w swych zeznaniach wciąż powtarzał, iż P. S. (1) nie udzielił mu pomocy, lecz choćby z treści korespondencji e-mailowej, zgodnej z wersją oskarżonego, potwierdzoną zeznaniami M. P. (1) i zeznaniami M. G. (1), wynikały przeciwne okoliczności - P. S. (1) wskazywał pokrzywdzonemu instytucje i procedury, z których mógł skorzystać, co zresztą czynił, składając choćby skargę na działania Policji, w czym pomógł mu P. S. (1), jak to choćby wynikało z zeznań samego pokrzywdzonego. Z przedłożonej w sprawie korespondencji e-mailowej wynikało, iż P. S. (1) na bieżąco informował M. Ł. (1) o stanie jego sprawy, etapie, na którym się ona znajdowała. Zeznania te jako wewnętrznie sprzeczne wykluczały wersję pokrzywdzonego. Mając powyższe na względzie, Sąd uznał za niewiarygodną wersję przedstawioną przez pokrzywdzonego, że oskarżony nie udzielał mu pomocy. Ponadto, Sąd za niewiarygodne uznał zeznania M. Ł. (1), iż w jego sprawie konsul nie podejmował żadnych działań przed organami norweskimi, nie składał not dyplomatycznych. Zeznaniami tym przeczyła treść przedłożonych pism – monitów kierowanych ze strony konsulatu do Policji norweskiej, jak i treść odpowiedzi, a także przeczyła tym zeznaniom treść korespondencji e-mailowej. Zeznaniami tym przeczyły wiarygodne, albowiem zgodne z przedłożonymi pismami i korespondencją e-mailową, wyjaśnienia oskarżonego, poparte zeznaniami M. P. (1).

Konfrontując zeznania M. Ł. (1) z treścią korespondencji e-mailowej z oskarżonym, Sąd zauważył nieścisłości w datach. W ocenie Sądu, mając na względzie czas od momentu zdarzeń do złożenia zeznań, to nieścisłości te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i nie wpływały na negatywną ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonego w niniejszej sprawie.

W pozostałym zakresie zeznania M. Ł. (1) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i nie stanowiły podstawy do ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Zeznania te stanowiły jedynie ocenę prawną zachowania oskarżonego, przedstawioną według pokrzywdzonego.

B. S. w swych zeznaniach wskazał, iż nie był bezpośrednim świadkiem zachowań oskarżonego wobec M. Ł. (1), a o tychże zdarzeniach dowiedział się z relacji M. Ł. (1). B. S. wskazał w swych zeznaniach na okres czasu, w jakim pokrzywdzony przebywał w Norwegii. W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania B. S., gdyż były one spójne z zeznaniami M. Ł. (1) i M. G. (1). B. S. potwierdził, iż M. Ł. (1) występował o pomoc konsularną. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania B. S., albowiem korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego, który nie zaprzeczał, aby takie działania miały miejsce, jak i z zeznaniami M. Ł. (1), M. G. (1) i M. P. (1), a także były zgodne z przedłożonymi w sprawie wydrukami z korespondencji e-mailowej. B. S. pierwotnie nie wskazał w swych zeznaniach jakiej pomocy oczekiwał M. Ł. (1), a następnie podał, iż oczekiwał pomocy w załatwieniu spraw w urzędach norweskich. W tej części zeznania B. S. były zgodne z zeznaniami M. Ł. (1) i z treścią przedłożonej korespondencji e-mailowej pomiędzy M. Ł. (1) a P. S. (1). B. S. podał w swych zeznaniach do jakich urzędów zwracał się M. Ł. (1). W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania B. S., gdyż były one spójne z zeznaniami M. Ł. (1) i z treścią przedłożonej korespondencji e-mailowej. B. S. opisał w swych zeznaniach w jaki sposób pokrzywdzony kontaktował się z oskarżonym. W tej części Sąd uznał za wiarygodne zeznania B. S., gdyż były one spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, z zeznaniami M. Ł. (1), M. G. (1) i M. P. (1), a także były zgodne z treścią przedłożonej korespondencji e-mailowej pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym.

Sąd zwrócił uwagę, iż z jednej strony B. S. zeznał, że pomoc nie nadeszła, było, jak to nazwał świadek, „mataczenie w sprawie”, wydział konsularny nie informował M. Ł. (1) o załatwieniu spraw w terminie, że się sprawą zajmie i był opieszły. B. S. podkreślał, iż M. Ł. (1) nie została udzielona pomoc przez wydział konsularny. B. S. dodał, iż P. S. (1) nie podejmował żadnych interwencji w sprawie M. Ł. (1). Jednocześnie B. S. podał, że nie miał wiedzy,

czy oskarżony kontaktował się z pokrzywdzonym, czy odpowiadał pokrzywdzonemu, czy kontaktował się z danymi instytucjami. B. S. dodał, iż nie miał wiedzy czy P. S. (1) nie udzielił jakiegokolwiek pomocy M. Ł. (1). B. S. jednocześnie wskazał również, że toczyło się jakieś postępowanie, lecz nie miał on wiedzy czy były jakieś działania instytucji. B. S. dodał, że M. Ł. (1) otrzymywał jakieś odpowiedzi, lecz były one dla pokrzywdzonego niekorzystne. Wobec sprzeczności wewnętrznej zeznań B. S., Sąd uznał je za niewiarygodne. Ponadto, w tym fragmencie przeczyły tym zeznaniom wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, zeznania samego pokrzywdzonego, z których wynikało, iż jednak pomoc, choć w ocenie pokrzywdzonego nieskuteczna i niewystarczająca, była mu udzielana, zeznania M. G. (1), M. P. (1), jak i treść przedłożonych pism, not konsularnych oraz korespondencja e-mailowa, wysyłana od oskarżonego do pokrzywdzonego, w której na bieżąco informował go o etapach na jakich znajdowały się sprawy pokrzywdzonego, o podejmowanych w tychże sprawach działaniach. Odnośnie podejmowanych interwencji w sprawie pokrzywdzonego, to zeznaniom B. S. w tym fragmencie przeczyły wyjaśnienia oskarżonego, zeznania M. P. (1), jak i załączone do akt sprawy dokumenty – monitowanie, odpowiedzi na noty konsularne, pisma z Policji, treść korespondencji e-mailowej. Wynikało z nich, iż P. S. (1) podejmował interwencje w sprawie M. Ł. (1), jak i przekazywał mu informacje i kontakt do instytucji i osób, które by mu dalej pomogły w sprawie.

W pozostałym zakresie zeznania B. S. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

M. G. (1), składając zeznania, podał w jakim okresie czasu pokrzywdzony przebywał w Norwegii. W tej części Sąd dał wiarę zeznaniom M. G. (1), albowiem korespondowały one z zeznaniami M. Ł. (1) i B. S.. M. G. (1) opisał zachowanie policji norweskiej podczas interwencji na posterunku w B. i w tym fragmencie jego zeznania nic nie wniosły do rozstrzygnięcia sprawy, albowiem nie było to przedmiotem niniejszego postępowania. Składając zeznania dotyczące zachowanie oskarżonego, to M. G. (1) podał jedynie, iż ten nie udzielił żadnej pomocy pokrzywdzonemu. W tym fragmencie Sąd uznał zeznania M. G. (1) za niewiarygodne. Z wyjaśnień oskarżonego, jak i z zeznań samego pokrzywdzonego wynikało, iż P. S. (1) przekazał pokrzywdzonemu informacje i adresy instytucji, do których ten mógł się zgłosić w związku z zaistniałą sytuacją, co wykluczało wersję przedstawioną przez M. G. (1). Zeznaniami M. G. (1) w tym fragmencie przeczyły także zeznania M. P. (1) oraz treść przedstawionych w sprawie dokumentów – korespondencji e-mailowej pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym. Opisując zdarzenie na komisariacie w B., M. G. (1) potwierdził, iż M. Ł. (1) kontaktował się telefonicznie z konsulem, lecz nie słyszał odpowiedzi konsula, gdyż nie uczestniczył w rozmowie. W tej części Sąd dał wiarę zeznaniom M. G. (1), gdyż korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i z zeznaniami M. Ł. (1), a ponadto były zgodne z przedłożoną w sprawie skargą na działania Policji i korespondencją e-mailową pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym w tym przedmiocie. M. G. (1) potwierdził także w swych zeznaniach, że M. Ł. (1) kontaktował się z konsulem drogą e-mailową. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. G. (1), gdyż były one spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, z zeznaniami M. Ł. (1), B. S., M. P. (1), jak i były zgodne z przedłożonymi wydrukami korespondencji e-mailowej pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym.

Odnośnie rozbieżności w zeznaniach M. G. (1) i M. Ł. (1) co do interwencji na komisariacie w B., patrz powyżej.

Sąd odmówił wiary zeznaniom M. G. (1), iż pismo na komisariacie Policji nie zostało przyjęte. Zeznaniami tym przeczyły wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania samego M. Ł. (1), a także treść korespondencji e-mailowej, która odnosiła się do złożonej przez pokrzywdzonego skargi na działania Policji.

W pozostałym zakresie zeznania M. G. (1) nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

M. P. (1), składając zeznania w ramach pomocy prawnej, wskazał w jakim okresie czasu P. S. (1) pełnił funkcję konsula w O., wskazując, iż był jego przełożonym. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. P. (1), gdyż korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego oraz były zgodne z przedłożonym pismem z MSZ. M. P. (1) zeznał, iż nie znał M. Ł. (1), a o jego problemach dowiedział się z jego skargi do Ministra Spraw Zagranicznych. M. P. (1) potwierdził, iż M. Ł. (1) zwracał się o pomoc do wydziału konsularnego Ambasady RP w O.. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom M. P. (1), albowiem korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i z zeznaniami samego pokrzywdzonego. Były one spójne także z zeznaniami B. S. i M. G. (1). Zeznania te były zgodne z przedłożoną

w sprawie korespondencją e-mailową. M. P. (1) w swych zeznaniach dodał, iż M. Ł. (1) została udzielona pomoc, podając jakiego rodzaju to była pomoc, wskazując też z jakimi organami norweskimi kontaktował się P. S. (1) w sprawie M. Ł. (1), jakie podejmował interwencje. W tej części Sąd dał wiarę zeznaniom M. P. (1), gdyż były one spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, jak i częściowo wiarygodnymi zeznaniem pokrzywdzonego. Udzielenie pomocy wynikało także z zeznań M. G. (1). Zeznania M. P. (1) w tym fragmencie były zgodne z przedłożonymi pismami, odpowiedziami na noty konsularne i korespondencją e-mailową pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonym. Jak to wskazano powyżej, co prawda M. Ł. (1) jednocześnie twierdził, że pomoc nie została mu udzielona, co mieli potwierdzić w swych zeznaniach M. G. (1) i B. S., lecz w tym zakresie Sąd odmówił im wiary. M. P. (1) zeznał, iż nie miał wiedzy, aby pokrzywdzony zwracał się do wydziału konsularnego o pomoc finansową na powrót do Polski. W tym fragmencie Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. P. (1), albowiem korespondowały one z wiarygodnymi w tej części wyjaśnieniami oskarżonego, jak i zeznaniami M. Ł. (1). M. P. (1) wskazał także w jakim czasie istniała możliwość skontaktowania się z urzędem konsularnym. W tym fragmencie Sąd dał wiarę zeznaniom M. P. (1), gdyż korespondowały one z wyjaśnieniami oskarżonego. M. P. (1) w swych zeznaniach wskazał również w jaki sposób pokrzywdzony kontaktował się z oskarżonym i w tej części Sąd dał wiarę zeznaniom M. P. (1), gdyż były one spójne z wyjaśnieniami oskarżonego, z zeznaniami M. Ł. (1), B. S., M. G. (1). Ponadto, były one zgodne z treścią przedłożonej korespondencji e-mailowej.

W pozostałym zakresie zeznania M. P. (1) nie miały znaczenia dla kwestii odpowiedzialności P. S. (1), dla ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne przedłożone w sprawie **dowody z dokumentów**. Nie budziły one wątpliwości Sądu. Dokumenty te zostały przedłożone bądź przez strony postępowania, jak i zostały zgromadzone przez Sąd z urzędu, z organów, do których Sąd się zwracał o ich udostępnienie.

P. S. (1) został oskarżony o czyn z art. 231 § 1 kk. Odpowiedzialności karnej z art. 231 § 1 kk podlega funkcjonariusz publiczny, który przekraczając swe uprawnienia lub nie dopełniając swych obowiązków działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Podnieść należy, iż przekracza swe uprawnienia funkcjonariusz publiczny, który podejmuje działania nie mieszczące się w zakresie jego kompetencji lub też podejmuje działania w ramach swych kompetencji, ale niezgodnie z ich treścią. Niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza może polegać na całkowitym zaniechaniu spełnienia obowiązku lub wykonaniu obowiązku niezgodnie z jego treścią. Niezbędne jest przy tym działanie na szkodę interesu prywatnego lub publicznego. Należy także zauważyć, że sprawca czynu z art. 231 § 1 k.k. musi obejmować swoją świadomością zarówno to, iż jego zachowanie (tak działanie jak i zaniechanie) narusza jego uprawnienia lub jest niedopełnieniem ciążących na nim obowiązków, jak też to, że tym samym działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Ponadto, Sąd Najwyższy słusznie wskazał, iż podstawowym obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę o tzw. przestępstwa nadużycia władzy jest szczegółowe ustalenie zakresu obowiązków i uprawnień oskarżonych, a następnie odniesienie tych obowiązków i uprawnień do konkretnie zaistniałej sytuacji, w której znalazł się funkcjonariusz w styczności z interesem publicznym lub prywatnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3.02.2005 r., WA 25/04, OSNwSK 2005/1/303). Kompetencje konsula zostały opisane w treści ustawy z 13.02.1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2002 r. Nr 215 poz. 1823 ze zm.) i zarządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z 04.11.1985 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przed konsulem (M.P. z 1985 r. Nr 35 poz. 233). W art. 10 pkt. 1 w/w ustawy określono, iż konsul chroni prawa i interesy Rzeczypospolitej Polskiej i jej obywateli, a jednocześnie w art. 11 powołanej ustawy doprecyzowano jak ta ochrona ma min. wyglądać – konsul ma zapewnić pomoc obywatelom polskim w realizacji praw przysługujących im zgodnie z prawem państwa przyjmującego oraz prawem i zwyczajami międzynarodowymi. Ponadto w art. 12 ust. 1 ustawy o funkcjach konsulów RP określono iż konsul, o ile nie zabrania tego prawo państwa przyjmującego, z urzędu podejmuje przed sądami lub innymi władzami tego państwa czynności niezbędne dla ochrony praw i interesów obywateli polskich, jeżeli z powodu nieobecności lub innej ważnej przyczyny nie mogą oni w odpowiednim czasie bronić swoich praw i interesów, ani nie ustanowili pełnomocników. Jednocześnie wskazano w art. 16 ust. 1 iż konsul w razie niezbędnej potrzeby może udzielić obywatelowi polskiemu przebywającemu czasowo w państwie przyjmującym pomocy finansowej na pokrycie kosztów powrotu do Rzeczypospolitej Polskiej. Wskazać należy, iż kompetencje konsulów doprecyzowuje treść zarządzenia Ministra Spraw Zagranicznych z 04.11.1985 r. W rozdziale 3 tegoż zarządzenia opisano postępowanie

przed konsulem, zaś w rozdziałach 4 i 5 uregulowane zostało postępowanie konsula przed organami administracji państwowej, przed sądami i innymi organami państwa przyjmującego. W myśl § 13 cyt. zarządzenia konsul wszczyna postępowanie z urzędu w celu ochrony praw i interesów państwa polskiego i jego obywateli oraz w wypadku, gdy uzyska od władz państwa przyjmującego informacje o zdarzeniu, które wymaga podjęcia odpowiednich czynności konsularnych. Z powyższego wynika iż konsul w ramach swojej kompetencji decyduje o konieczności podjęcia interwencji, gdyż faktycznie samodzielnie dokonuje oceny tego czy konieczna jest jego interwencja w celu ochrony państwa polskiego i jego obywateli, chociaż ten interes należy roznieść jak najbardziej szeroko. Jeśli podejmuje interwencję to w jego gestii leży ocena tego jakie czynności powinien podjąć dla skutecznego działania. Prawdopodobność podejmowanych decyzji w tym względzie może być oceniana przez organ sprawujący bezpośredni nad nim nadzór tj. kierownika przedstawicielstwa dyplomatycznego. Zgodnie z § 21 cyt. zarządzenia konsul może w uzasadnionych wypadkach podejmować interwencję w celu przyspieszenia załatwienia sprawy przez organ administracji państwowej w kraju, zaś w myśl § 22 konsul powinien w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania decyzji organu administracji państwowej w kraju, zawiadomić stronę o sposobie załatwienia sprawy. Termin ten przedłuża się do 14 dni, jeżeli stronie ma być przekazana decyzja organu administracji państwowej w kraju na piśmie. Konsul zastępuje z urzędu lub zapewnia zastępstwo obywateli polskich przed sądami i innymi organami państwa przyjmującego w celu ochrony praw i interesów tych obywateli, jeżeli z powodu nieobecności lub z innych przyczyn nie mogą oni w odpowiednim czasie bronić osobiście swych praw i interesów ani nie ustanowili pełnomocników. O podjęciu w tym charakterze czynności konsul niezwłocznie zawiadamia obywatela polskiego zgodnie z § 25 cyt. zarządzenia. Ponadto, konsul udziela obywatelowi polskiemu przebywającemu w państwie przyjmującym pomocy w postępowaniu przed sądem lub innym organem tego państwa. W szczególności informuje obywatela o stanie sprawy, o sądzie lub innym organie, przed którym toczy się postępowanie, i o przepisach dotyczących postępowania, zgodnie z § 28 zarządzenia. Konsul udziela obywatelom polskim zamieszkałym w państwie przyjmującym informacji o prawie polskim i państwa przyjmującego, zwłaszcza o przepisach regulujących ich prawa, interesy i obowiązki. W razie potrzeby powinien wskazać urząd, który jest właściwy do załatwienia określonej sprawy w Polsce lub w państwie przyjmującym. W szczególności powinien otaczać opieką tych obywateli polskich, którzy niedawno osiedlili się w państwie przyjmującym (§ 31 zarządzenia). Konsul posiada także kompetencje do podjęcia interwencji w razie stwierdzenia, że obywatele polscy są traktowani przez władze państwa przyjmującego gorzej niż obywatele państw trzecich i powinien udzielić pomocy obywatelowi polskiemu w załatwieniu określonej sprawy, jeżeli organy państwa przyjmującego traktują tego obywatela w sposób tendencyjny i nieprzychylny, a odmowa załatwienia sprawy nie ma uzasadnienia według praw państwa przyjmującego, w myśl § 32 zarządzenia.

W ocenie Sądu, zachowanie oskarżonego P. S. (1) nie wypełniło znamion zarzucanego mu przestępstwa z art. 231 § 1 kk.

P. S. (1), opierając się na swych kompetencjach wynikających z ustawy z dnia 13.02.1984 r. o funkcjach konsulów Rzeczypospolitej Polskiej i z zarządzenia z dnia 04.11.1985 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przed konsulem, udzielił M. Ł. (1) stosownej pomocy.

W pierwszej kolejności odnieść się należało do wskazanego w zarzucie okresu czasu, w jakim P. S. (1) miał zaniechać udzielenia pomocy M. Ł. (1). W zarzucie wskazano okres czasu od 14 lipca 2009 roku do 31 sierpnia 2010 roku. Jak to jednak wynikało z zeznań samego M. Ł. (1), wyjechał on z Norwegii i wrócił do Polski pod koniec lipca 2009 roku.

Odnosząc się do każdego ze wskazanych w zarzucie sposobów niedopełnienia obowiązków, to wskazać należało, iż pierwsze zachowanie, stanowiło powtórzenie sformułowań z zarządzenia z dnia 04.11.1985 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania przed konsulem, opisanego w rozdziale 3 zatytułowanym „postępowanie przed konsulem”. Opis tego zarzutu nie odnosił się, zdaniem Sądu, do realiów niniejszej sprawy. Wskazane w zarzucie zachowanie odnosiło się, zgodnie z treścią cytowanego zarządzenia, do postępowania przed konsulem. Taką okoliczność potwierdzili P. S. (1) i M. P. (1). Działania podejmowane przez P. S. (1) na skutek licznych interwencji M. Ł. (1) i jego licznych jego zgłoszeń nie stanowiły postępowania przed konsulem. Zdarzenia, o jakich mowa w tymże cytowanym zarządzeniu w § 9-17, na które powoływał się M. Ł. (1), dotyczą sytuacji, gdy konsul jest władny do podjęcia odpowiedniej decyzji i podjęcia czynności konsularnych w związku ze zdarzeniem, np. rejestracja urodzenia dziecka, ślubu, zgonu.

Po drugie – nieudzielenie pomocy przed organami norweskimi, to P. S. (1) informował pokrzywdzonego o instytucjach, z pomocy których ten mógł skorzystać, dochodząc swych praw, w tym wskazując adresy kancelarii prawnych, które współpracowały z ambasadą. Zwrócić należało uwagę, iż nie było rolą konsula podejmowanie działań za obywatela polskiego, w tym wypadku M. Ł. (1), reprezentując go przed organami państwa przyjmującego. W realiach niniejszej sprawy nie zostały spełnione przesłanki, które by pozwalały na zastępstwo przez konsula obywatela polskiego, wskazane w § 25 zarządzenia. Z żadnego przepisu prawa nie wynikało, aby konsul miał możliwość ingerowania w tryb procedowania organów państwa przyjmującego, aby miał możliwość wpływania na czas trwania danej procedury.

Odnosząc się do trzeciego zachowania - nieinformowanie pokrzywdzonego o stanie sprawy, o instytucji Ombudu i Trybunału Antydyskryminacyjnego, przed którym toczyło się postępowanie, i o przepisach dotyczących postępowania, to P. S. (1) utrzymywał z M. Ł. (1) kontakt drogą e-mailową, przesyłając mu pisma otrzymane w odpowiedzi na noty dyplomatyczne w jego sprawie. Ponadto, przysyłał mu drogą e-mailową informacje o pismach, które były przysyłane na adres Ambasady w sprawie M. Ł. (1). W korespondencji e-mailowej, wskazywał mu na instytucje, przed którymi mógł pokrzywdzony dochodzić swych praw. P. S. (1) wskazywał pokrzywdzonemu na procedury, które mogłyby wykorzystać dochodząc swych praw.

Odnosząc się jeszcze do zarzutu odnośnie nieudzielenia mu pomocy finansowej przez P. S. (1), to wskazać należało, jak to wynikało z zeznań samego pokrzywdzonego, iż nie zwracał się on o taką pomoc do konsulatu, a także zeznał na rozprawie, że nie pamiętał czy informował P. S. (1) o swej sytuacji finansowej. Jak to wynikało z powyżej cytowanych przepisów, konsul mógł udzielić pomocy finansowej tylko w związku z powrotem do kraju, a o taką pomoc pokrzywdzony się nie zwracał.

Kolejne zarzuty dotyczyły nieinterweniowania w sytuacji, gdy pokrzywdzony był traktowany przez władze państwa przyjmującego gorzej niż obywatele państw trzecich i nieudzielenia pomocy pokrzywdzonemu w załatwieniu sprawy przed norweskimi organami ścigania i O., w sytuacji gdy organy te traktowały pokrzywdzonego jako obywatela polskiego w sposób tendencyjny i nieprzychylny, a odmowa załatwienia sprawy nie miała uzasadnienia według prawa państwa przyjmującego. Jak to wynikało z wyjaśnień oskarżonego, a także częściowo wiarygodnych zeznań M. Ł. (1) i M. G. (1), a także z zeznań M. P. (1), zgodnych z przedłożonymi w sprawie pismami i wydrukami korespondencji e-mailowej, P. S. (1) – pełniąc funkcję konsula przy Ambasadzie RP w O., utrzymywał z pokrzywdzonym kontakt telefoniczny i w ten sposób też podjął w jego sprawie interwencję na posterunku Policji w B., gdy policjanci nie chcieli przyjąć skargi od pokrzywdzonego. Działanie P. S. (1), jak to wynikało ze zgromadzonego materiału dowodowego, doprowadziło do przyjęcia skargi M. Ł. (1) na działanie Policji do rozpoznania. Mając na uwadze korespondencję e-mailową, wykluczyć należało także wersję pokrzywdzonego, iż P. S. (1) nie interweniował w jego sprawie przed organami norweskimi. Wykluczała to treść przedłożonych w sprawie pism, w których konsul zwracał się z monitem o udzielenie informacji o podjęcie działań w sprawie M. Ł. (1), a także treść odpowiedzi przesyłanych na adres Ambasady, o których to M. Ł. (1) był niezwłocznie informowany, jak to wynikało z korespondencji e-mailowej. P. S. (1) podejmował interwencje mające na celu przyspieszenie załatwienia sprawy M. Ł. (1), zwracając się z monitami w sprawie rozpoznania sprawy w wyniku skargi pokrzywdzonego na działania Policji w B.. Ponadto, sprawa M. Ł. (1) była przedmiotem spotkania przed organami norweskimi, w których to P. S. (1) występował w obronie praw pracowniczych, także pokrzywdzonego, jak to wynikało z korespondencji e-mailowej przesłanej przez oskarżonego do pokrzywdzonego.

Z opisu zarzutu wynikało, iż owo zaniechanie działania oskarżonego miało doprowadzić do rozstroju zdrowia M. Ł. (1). W niniejszej sprawie nie potwierdzono tejże okoliczności jakimkolwiek dowodem, nie wskazywał na tę okoliczność nawet sam pokrzywdzony składając zeznania. Nie wykazane zostało, iż pomiędzy zachowaniem oskarżonego a rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego istniał jakikolwiek związek przyczynowy, iż zachowanie oskarżonego wpływało na rozstrój zdrowia pokrzywdzonego.

Ocena działań P. S. (1) przez M. Ł. (1) jako nieskutecznych z punktu widzenia jego interesów, a przez to niezadowolenie M. Ł. (1) z niekorzystnego rozstrzygnięcia jego spraw, nie mogła skutkować przypisaniem P. S. (1) odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 231 § 1 kk. Samo kwestionowanie decyzji poszczególnych organów norweskich, odmienna

ocena prawna pokrzywdzonego danych sytuacji, podejmowanie działań niezgodnie z oczekiwaniami pokrzywdzonego, nie mogła świadczyć o niedopełnieniu obowiązków przez P. S. (1), pełniącego funkcję konsula przy ambasadzie RP w O.. Z zeznań M. Ł. (1) wynikało, iż oczekiwał on działania konsula w jego imieniu za samego pokrzywdzonego. Nie taka była rola konsula i nie na tym miała polegać jego pomoc.

W ocenie Sądu, jak to wskazano powyżej, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, zachowanie P. S. (1) nie wypełniło znamion zarzucanego mu przestępstwa i jego zachowanie nie nosiło znamion zaniechania, niedopełnienia obowiązków wynikających z ustawy o funkcjach konsulów czy zarządzenia w sprawie szczegółowego trybu postępowania przed konsulem. Zdaniem Sądu, opis wskazany w zarzucie stanowił jedynie powtórzenie sformułowań wynikających z zarządzenia, uszczegóławiającego treść ustawy, a zarzuty te nie znajdowały poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

O kosztach, w związku z uniewinnieniem oskarżonego, orzeczono po myśli art. 640 kpk w zw. z art. 621 § 1 kpk w zw. z art. 632 pkt 1 kpk.